

Ska VI
GJØR DET

MÅ VI GJØR
DET *sjøl*

Feature

Sorgenfri er på geriljatur til Alnabru, litt utenfor ei kokvarm Oslo-gryte. Vi trasker inn blikkportene og finner Prepple Houmb i samtale med en fortvilet bileier.

TEKST: VILJAR VALSØ
FOTO: MARI VOLD

Prepple har gått med på å skulke jobben en times tid. Nils Aune svinger inn bak oss på en svart Yamaha-sykkel, med crocs på beina og lys hawaiskjorte. Det lukter solvarme dekk og olje her. Motorsykler og biler i alle tilstander står spredt utover plassen.

– Det var Nils som lærte meg punk, begynner Prepple. Vi sitter tilbaketilt i hver vår skitne kontorstol utenfor verkstedhallen.

Hastverk ut i verden

Prepple er nok best kjent som vokalist i DumDum Boys. Nils har holdt seg lenger fra scenekanten, men har blant mye annet vært med på gitar, tangenter og en del som produsent i Raga Rockers.

De to ble kjent allerede i 7. klasse på Blussuvoll ungdomsskole i Trondheim.

– Ja, Prepple gikk i sosseklassen han.

– Og Nils gikk i krangleklassen, kontrer Prepple med et lite smil.

Begge har røtter i Norges tidlige punkscene, og allerede i 1978 laga de bandet Hastverk. Prepple spilte trommer, Nils tok ansvar for gitar og sang. Ingenting av dette ble utgitt. Prepple var en periode i USA før han kom tilbake til Trondheim og ble med i Wannskrækk, som senere ble til DumDum Boys. Nils dro via London til Oslo og ble sentral i Blitzmiljøet. De to forble kompiser.

Overskudd

Hvordan oppsto idéen til plata?

– Jeg har for a Michael Krohn i Raga Rockers med riff oppgjennom åra. Noen av dem var tenkt som Raga-låter. Så dette begynte nok som et overskuddsprosjekt, forklarer Nils.

«Det var fint å løfte blikket og se at alle har sitt, lære å tilgi og bli mer ydmyk. Det har vært en lang reise for å komme dit.»

Selve innspillingen starta som ei lekestue hjemme hos Nils. Han har skrevet tekstene og selv spilt inn alle instrumenter, bortsett fra trompeten og trommene som han programmerte selv. Prepple har sunget vokalen og har vært med på å gjøre små tilpasninger.

– Det var et lekent prosjekt, som trilla lett inn, mener Prepple.

– Ikke noe fancy greier, og ikke med noe budsjett i ryggen, sier Nils.

Han har «alltid» hatt hjemmestudio av varierende kvalitet. Blant annet ble demoen til Raga-plata Übermenschk miksa hjemme hos Nils.

Tilbake til start

Hvorfor gi ut på en liten Trondheimsbasert label?

– Etter å ha lyttet og mikset litt tenkte vi at det kunne være morsomt å gi det ut som en «low profile, low frequency»-utgivelse, i stedet for å bare putte det i skuffen. Det er jo ikke noe penger i dette her, så det måtte bli en ildsjel som gjør det for moro skyld, uten tanke på profitt. Det var gjennom Nils' nevø de kom i kontakt med Torgeir Lund og Crispin Glover Records.

– Det var fint å gi ut på et lite selskap, jeg er jo gammel blitzer. At det ble Trondheim er en morsom tilfældighet, da vi begge er trøndere og det var fra Trondheim vi satte kursen ut i verden. Tilbake til start!

Vi snakker litt løst om koblinga til Trondheim. Oslo-eksil til tross, det er tydelig at begge fortsatt har hjerte for hjembyen.

– Alt starta jo der for oss, poengter Prepple.

De to har ingen planer om å holde konserter. Det er de klare på. Etter en del år på veien er det kanskje ikke så rart.

– Det er jævlig kult å spille live, men det ikke kult hele tia. Jeg var veldig metta etter siste runde med Raga.

Klisjerock på norsk

– Nils, kan du beskrive stilen på plata?

– Et oppkok av alt vi har spilt og lytta til oppgjennom. Nils har hørt mye på AC/DC. Vel å merke er det «Bon Scott-tiden» vi snakker om her.

– Det hele låter noe røft og upolert. Jeg står for det, og de som forventer en smooth, velprodusert greie, må bruke ørepropper eller skru av.

– Prepple, hva synes du om tekstene til Nils?

– Jeg er vant til å syngte tekstene til Kjartan og Aslak i DumDum, så det var litt uvant, svarer riksmålsrockeren kontant.

– Enn du Nils?

– Jeg står for alt jeg skriver, sier han alvorlig før han lysner opp.

– Jeg tar tak i klisjeene, synes det hører med i den her typen musikk.

Mye av rocken generelt handler om mannens testosteron og hans fascinasjon av kvinnen.

Låter lever sitt eget liv

Går det en rød tråd gjennom plata?

– Jeg føler at låtene på denne plata tilhører samme bolken, samme tidsrom. Det var en kvinne inne i bildet, som katalysator for kreativiteten i starten. Han hadde en kort greie med ei jente han traff på slutten av den siste Raga Rockers-turnéen.

– Det var kort og intenst, og rett i kjelleren etterpå. Kjærlighetssorg er ingen ny oppfinnelse i musikk eller litteratur, dog er det bare tre, fire låter som handler om henne. Noe handler om det, og noe handler om andre forhold. Etter som tiden går, lever låtene sitt eget liv og kan handle om Prepple, om meg – like mye som alt annet.

– Beste låt på plata?

– *Sol i det fjerne*, kommer det kontant fra Nils. Prepple tenker i brøkdel av et sekund.

– *Hvem der* og *Sol i det fjerne*.

– *Hvilke forventninger har dere til utgivelsen?*

– Vi har null forventninger, sier Nils. Ved å gi det ut så er vi liksom ferdige med det.

Komponisten

Dessuten har Nils mer materiale på lager.

«DE SOM FORVENTER
EN SMOOTH, VEL-
PRODUSERT GREIE, MÅ
BRUKE ØREPROPPER
ELLER SKRU AV.»

Nils Aune

FØDT:	26. februar, 1964
VOKSTE OPP HVOR I TRONDHEIM:	Frydenberg, Eberg
INSTRUMENT:	Gitar, bass og piano
HAR SPILT I FØLGENDE BAND:	Hastverk, Betong Hysteria, Svart Framtid, Kafka prosess, Fire Fæle fyrer, Norsk Pittbull Sanatorium, Schweinhund, Raga Rockers
GJØR TIL DAGLIG:	Jobber som Apple-konsulent i Atea
TRE BAND SOM HAR VÆRT VIKTIGE FOR MEG:	AC/DC - Bon Scott-tiden, Beatles, diverse punk
BESTE KONSERTOPPLEVELSE SOM PUBLIKUM:	Iggy Pop, Islington 1980 New Values
BESTE KONSERTOPPLEVELSE SOM MUSIKER:	Roskilde med Raga 1998 står høyt.
HVA JEG HØRER PÅ FOR TIDEN:	Klassisk
FØRSTE PLATA SOM GJORDE INNTRYKK:	Leave home Ramones.
GJØR FOR Å SLAPPE AV:	Bok

Prepple Houmb

14. mars, 1964 (i Oslo)
Rundt Blusseveld
Vokal, litt bass, trommer og munnspl
Hastværk, Belsen Boys, Wannskrækk, DumDum Boys
Skrur bil og MC
The Damned, Clash, Sex Pistols
Dr. Feelgood på Skansen, tror det var i -83
Drammen tidlig 90-tall
Devildriver, Napalm Death, Aerosmith
48 crash med Suzie Quatro
Slapper av med å gjøre andre ting enn det man gjør til daglig

– Jeg har låter som kommer i neste bolk, nesten nok til en ny cd, men jeg vil jobbe mer med gitarlyden. Har lært mye underveis, så jeg får se hva jeg kan forbedre på neste runde.

– Som du synger på selv?

– Kladdevokal, men jeg er ikke vokalist, jeg er komponist.

– For meg er det et privilegium å kunne lage musikk, og et privilegium å sitte hjemme og kose seg.

– Noen du vil samarbeide med?

– Jeg har noen navn på blokka, men kan ikke si noe om det enda.

– Prepple, har du planer om å samarbeide mer med Nils?

– Det får tiden vise. Om han kommer med verdens ti beste låter, så kanskje.

– Dere hadde ikke tenkt å snakke med media, hvorfor sa dere ja til Sorgenfri?

– For å unngå at folk oppfatter oss som arrogante. Men vi snakket om det og kom fra til at det er bedre å gi et enkelt intervju og ferdig med det, forteller Nils.

– Vi er ikke så PR-kåte, har holdt på altfor lenge til det, sier Prepple. Jeg gir egentlig aldri intervjuer lenger, smiler han og vrir seg litt i stolen. Han vil skru sykkel. Vi tar en pause for fotosession. Inn i bilslakthehallen. Rett på, ikke no klamt bandbilde, selv om Nils skifter av seg den flashy skjorta.

Å bende strenger

Nils forlot barndommen tidlig. I 1981, 17 år gammel, rømte han fra Trondheim. Seint en kveld la han igjen en lapp på hodeputa, hoppa ut vinduet og sikta mot punkens hjerte, London. «Ikke vær redd, jeg klarer meg selv,» sto det på lappen.

Her spilte han på undergrunnen og bodde i et okkupert hus.

– Jeg lærte meg å bende strenger av en maestro på undergrunnen i London.

Da han i 82 via tommelen kom tilbake til Oslo, ble han med i Betong Hysteria og ble en del av miljøet rundt Blitz-huset. I 83 ble han med i Svart Framtid, i 84 Kafka prosess og i 86 Fire Fæle Fyrer. Svart Framtid var for øvrig det første norske punkbandet som dro på utenlandsturné sammen med Bristol-bandet Disorder. De reiste på interrailbilletter og booka spillejobber på veien.

Det var også Nils som ordna PA til Blitzhuset gjennom jobben hos Oslo lyd.

– Da sto jeg mye bak miksern med lang kabel og tok lydsjekken på eget band.

En lang reise med Raga Rockers

Hvordan ble du med i Raga Rockers?

– Det var i forbindelse med filmen om blitzmiljøet *Du hakke en sjans, ta'n*. Mikael Krohn var hyra inn som produsent for musikken. Jeg satt i studio og drodlet på et flygel. Michael likte det han hørte og ville ha meg med på bandprosjektet *Love Deniers*.

– Jeg spilte orgel, og Michael spilte trommer. Vi hadde med Bitten på tuba og Gabba på vokal. Bandet ga aldri ut noe og holdt kun en konsert. Noen måneder senere spurte jeg om Michael ville spille trommer i Fire Fæle, og han spurte om jeg ville spille gitar i Raga.

London Calling

I 1990 ble det nok. Han slutta i Raga Rockers og bestemte seg for å dra til Manchester for å studere musikk. Her bodde han fra 1991 til 1993, og

fikk endelig orden på AC/DC-riffene. Etterpå flytta han tilbake til London, prøvde å stable et band på beina, men mislyktes og ble etter hvert veldig frustrert.

– Jeg var en sint, ung mann på den tiden og ble bare sintere og sintere. Jeg traff jo masse folk, men klarte ikke å knytte meg ordentlig til dem.

Han fikk også rusproblemer der nede. Raste rundt som motorsykelbud med hodet fullt av kaos og sinne.

– Det kulminerte til slutt, da hang jeg i en tynn tråd altså, sier han alvorlig. I 1996 flytta han tilbake til Oslo.

Ydmyk i Oslo

Tilbake i Oslo ble han med i Raga Rockers igjen, på plata Raga Rockers, og den legendariske konserten på Roskilde i 98. Bandet gikk i dvale, men starta igjen i 2005. Da var Nils med på Übermensch-plata og påfølgende turne. Men etter dette hadde han fått nok.

– Tiden var kommet for å konse på jobb og egen musikk.

– Jeg har gjort mye rart og inntatt mye rart, men nå er jeg gjennom det. Det er ikke slik at folk må dope seg for å lage musikk. Man lager musikk på tross av dop, ikke på grunn av det.

Nå for tiden er han gira på offroad-sykling og setter pris på et glass vin.

– Jeg har også beveget meg i retning meditasjon og yoga. Det var fint å løfte blikket og se at alle har sitt, lære å tilgi og bli mer ydmyk. Det har vært en lang reise for å komme dit.

Plata heter *Brent og resirkulert*, kommer på CD 1. september og på vinyl senere i høst ■